

Pis d'estudiants

Quatre nois han triat compartir un pis per passar els anys de la Universitat. És, potser, la decisió més econòmica per aquells que no viuen a la ciutat, però és també una opció de convivència voluntària.

Pis en un carrer cèntric, tot exterior i solejat. Habitacions àmplies i moblades. Té inquilins, són estudiants. *Engega* ha visitat un pis d'estudiants per parlar d'economia domèstica i vida universitària. Entrem al pis, ens esperen. Tot és net i endreçat. Potser el periodista esperava trobar les restes d'algun naufragi juvenil en forma de disbauxa i plats per rentar. Són joves, però semblen lluny dels *youngers* que una sèrie de televisió va immortalitzar a la dècada dels vuitanta. Són l'Adrià Vila, de Tortellà, i en Miquel Romero, de Sant Pere Pescador, que estudien tercer de Geografia; en Pau Roig, de Figueres, que estudia un Cicle Formatiu de Grau Superior i està al cas que, si vol, també pot entrar a la UdG; i l'Albert Olivet, també de Sant Pere Pescador i que estudia tercer d' Ambientals. Per a l'ocasió s'hi han afegit dues amigues, la Marta Reixach, de Les Preses, que fa primer a Ciències Econòmiques i la Marta Guix, d'Olot, que és a segon d'Educació Social. Tots ells han triat la UdG per la proximitat. L'Adrià ho allarga: «si a Girona hi ha una Facultat de Lletres, per què anar a Barcelona?» Contesta en Miquel, que creu que anar més lluny, de vegades, és

un caprici. Què té de bo, Girona? Que és més barat, diuen. I més petit, i que sempre trobes algú conegut, i que pots anar a peu a tot arreu.

Al pis, res d'internet

En aquest pis d'estudiants no hi ha internet. «Fa més grup», diu l'Adrià. És un parer al qual s'hi afegeix la Marta Reixach que, a la residència en què viu, sí que en té. S'ha adonat que a causa d'internet les companyes passen molta estona a la xarxa, «al seu rotllo». Els nois argumenten que si es connectessin des del pis cadascun estaria en una banda, «un en un sofà, l'altre a l'habitació... tots a la seva». En Miquel va més lluny i es veu amb cor de recomanar que els pisos d'estudiants no disposin d'internet. I no és que no tinguin *facebook* (per xafardejar, segons ell), ni messenger, ni que hagin abdicat de ser uns joves 2.0 però, de moment, prefereixen aprofitar els *e-avantatges* que els proporciona la universitat i fer servir els ordinadors que hi ha a les biblioteques.

“Si a Girona hi ha una Facultat de Lletres, per què anar a Barcelona?”

Després del batxillerat

Els estudiants troben matisos entre els campus, perquè el Barri Vell el senten més familiar, un lloc en què es fàcil arribar a conèixer tothom i, en canvi, Montilivi, més gran, «és més una universitat». Amb tot, quan se'ls demana pel seu aterratge en la ciutat i en la universitat, no el recorden com a traumàtic. La Marta Reixach, el que va trobar, li encaixava amb el que es pensava. Els seus companys tampoc es van endur cap sorpresa, perquè la UdG els sonava familiar, com un entorn conegut, «però més gran». En tot cas, si hi ha un aspecte que volen destacar és que van viure una notable pressió en preparar la selectivitat i amb el llast

del treball de recerca, i que amb l'arribada a la Universitat el to és un altre, amb exigència i amb un ritme més pausat, una velocitat que ells mateixos poden establir en funció de les seves necessitats.

I després, què?

Els sis joves que són ara al pis els preocupa el futur, i també el present. Al carrer hi ha crisi; a la universitat, s'hi està prou bé. Quan arriba l'estiu tots es busquen la vida per fer algun diner. «Els que som de la costa treballem en hotels, en bars, en càmpings, fem el que sigui», explica en Miquel. Tots estan d'acord en què al carrer les coses s'han posat molt dures, «però cal pensar en positiu i creure que quan acabarem la crisi ja haurà passat», diu la Marta Reixach. Coincideixen en què els postgraus són una bona via per aprofundir en el coneixement i preparar-se per trobar una feina en l'àmbit en què han estudiat. L'Adrià ho té prou clar. La Marta Guix, fins i tot, parla de fer una segona carrera. L'Albert, sorneguer, ho atribueix tot a la crisi, a una voluntat d'allargar el període universitari davant les males perspectives laborals. De tota manera, no dubten que la UdG ha estat una bona tria i que la repetirien. Ho diuen en presència d'una bandera del Barça, i una altra de l'Espanyol, que decoren el saló. I és que al pis d'estudiants el més important és la convivència. Tota una altra carrera.

En aquest pis d'estudiants no hi ha internet. «Fa més grup», diu l'Adrià

Comenten l'existència del CIAE, un lloc del qual tots en parlen bé i que acaba per resoldre'ls els problemes burocràtics.